

Arbeid på et barnehjem i Romania

Tekst og foto: Andra Spatariu
Øversettelse fra engelsk: Nora Ford

Hver gang en av våre ansatte kommer på jobb føler de stor arbeidsglede. Jeg ser hvordan hvert øyeblikk i løpet av vekten er dedikert til alle barna som trenger dem så sårt.

Disse barna burde ikke bli overlatt til seg selv uten tilsyn, ikke en gang en liten stund. Men hvorfor er jeg lykkeligere nå enn jeg har vært på lenge?

Det er mange sjebner i denne verden. Så mange! Millioner av sultne barn lider. Jeg jobber i et miljø hvor mødre forlater sine barn på sykehuset fordi de har en utviklingshemming. Det er så mye mishandling og vold. Dette er ikke en enkel verden å bo i.

Situasjonen i Romania byr på utfordringer. Når det handler om barn med funksjonshemminger jobber det offentlige fremdeles med å få lagt ned barnehjemmene, og med det å lage alternative omsorgsformer som har likheter med et familieliv. Tradisjonelle institusjoner med stor kapasitet (mellom 100 og 400 beboere) ble restrukturert i et forsøk på å redusere kapasiteten. De ble bygget

om for å gi mer plass til hvert barn i et miljø som kunne ligne mer på livet i en familie. Under denne prosessen ble det klart at denne fremgangsmåten ikke var tilfredsstillende nok med tanke på å reintegrere disse barna i lokalmiljøet, og en prosess for å legge ned institusjonene helt ble igangsatt.

Det å avskaffe de store tradisjonelle institusjonene påvirker også den delen av barnevernet som omhandler barn med

En stor andel ulike institusjoner og spesialskoler som før var vanlige måtte forandre seg.

Billedtekst

Billedtekst

funksjonshemminger. En stor andel ulike institusjoner og spesialskoler som før var vanlige måtte forandre seg. De ble enten til dagsentre, rehabiliteringssentre og en del plasser forsvant inn i fosterhjemssystemet enten ved plassering i mindre boenheter eller i familier.

Det er likevel fremdeles mange store barnehjem som går langt utover grunnleggende pleie og omsorg for å kunne gi barna det de faktisk har behov for. Til tross for dette kommer de til kort på flere områder. Utover pleie, omsorg og terapi trenger barna å delta i lokalsamfunnet og i de beslutningene som angår dem. Informasjon til barnas foreldre er et

annet viktig punkt som det i Romania er store mangler rundt.

Jeg jobber på «Saint Andrew» som er et offentlig barnehjem i Iasi, i regionen Moldova, nordøst i landet vårt. Barnehjemmet er det eneste som ligger under Child Protective Services og er hjemmet til over 80 barn, selv om det opprinnelig ble bygd for å huse 50. Disse 80 barna har blitt forlatt eller tatt fra sine foreldre og

Mangelen på ansatte er nå prekær, og bare dette året har 7 ansatte gått av med pensjon.

familier på grunn av omsorgssvikt eller vold i hjemmet. De kommer hit hvor det allerede er 30 barn mer enn hva den opprinnelige kapasiteten tilsier. Mangelen på ansatte er nå prekær, og bare dette året har 7 ansatte gått av med pensjon. Og i stedet for å ha 51 ansatte for å jobbe med barna har vi nå 30. De som jobber hardt rundt disse barna er blant annet en sykepleier, sosialarbeider, spesialpedagog, logoped, renholder og barnehjemmets direktør.

«Saint Andrew» er et hjem for barn med utviklingshemninger med autisme, med Down syndrom, andre fødselsskader og noen med store hjerteproblemer. Her er det flere barn som ikke har kontroll over sin egen kropp og lett kan skade seg.

Barnehjemmet har et ønske om å beskytte disse barna, og om å få dem til å mestre. Dette gjennom å stimulere til utvikling ved rådgivning, emosjonell støtte, ulike former for utdanning og skole, opplæring i dagliglivets aktiviteter og

Billedtekst

forberedelse til å møte samfunnet og eventuelt bo i en familie. Ansatte ved senteret deltar i alle aktiviteter med barna for å kunne oppnå det vi ønsker.

Jeg har brukt mye tid med syke og pesende spedbarn med oksygenmaske festet rundt hodet. Jeg har holdt rundt barn jeg var redd for skulle dø fra meg. Kroppene deres var små og skjøre. Jeg har sett barn som har manglet armer og ben. Likevel har de vært fulle av livsglede.

Men hvordan er det mulig at hjertet mitt nærmest brister av kjærlighet? Det jeg ser, og får oppleve, er hvordan alle ansatte ved barnehjemmet er villige til å gi all sin tid, tålmodighet og energi for å gjøre disse barnas liv bedre. Ansattes innsats for disse

Det jeg ser, og får oppleve, er hvordan alle ansatte ved barnehjemmet er villige til å gi all sin tid, tålmodighet og energi for å gjøre disse barnas liv bedre.

barna blir belønnet med utvikling, smil og takknemlighet.

«Saint Andrew» er vårt eneste barnehjem i Iasi for barn med store helseutfordringer. Forholdene her er tøffe. Det er ingen enkel jobb å arbeide med barn som har behov for døgnhjelp.

«Saint Andrews» har de fleste av barna

Billedtekst

**Hvert barn har en egen
og unik historie, og de har et
stort hjelpebehov.**

med store medisinske problemer boende hos seg. Hvert barn har en egen og unik historie, og de har et stort hjelpebehov. De ansattes innsats for å kompensere for den manglende familien er stor, men også overveldende. Underbemanningen og de økonomiske rammene fører til at det blir for mange barn per ansatt. De minste barna vet ikke hvordan det bør være, men de vet at de har behov for mennesker som er glade i dem og som kan beskytte dem og være oppmerksomme på deres behov.

Jeg er pedagog og stillingen min innebærer en lang rekke krav og forventninger. Hver dag planlegger og utfører jeg flere ulike aktiviteter for å utvikle og styrke barnas ulike evner. Jeg jobber med et tverrfaglig team og sammen utvikler vi ulike aktiviteter som omhandler terapi, rådgivning, rehabilitering og støtte for barn med utviklingshemming. Vi ønsker

at disse aktivitetene skal føre til integrering. Vi har også jevnlig møter med ulike spesialister, psykologer, logopeder og barneterapeuter for å analysere, få tilbakemelding og videreutvikle våre metoder.

Barn med utviklingshemming kan ha sin egen måte å kommunisere på. Få mennesker forstår hvor mye tålmodighet og utholdenhet du må ha for å få synlige resultater i det arbeidet vi gjør. Derfor drar vi også på turer hvor vi besøker museum, dyrehage og arrangerer ulike sosiale sammenkomster i nærmiljøet.

Siden de ikke blir betalt nok i kroner og øre er det så utrolig godt å se at tiden sammen med barna gir dem så mye. Det er tilfredsstillende også i å vite at barna slipper å være alene.

Alle barna har fylt mitt hjerte med omsorg og glede. De har tatt bort mørket som gjorde min verden vanskelig. De har gjort meg klar over at det kreves mye i arbeidet med barn med utviklingshemming, men at det jeg får tilbake er så mye større! ●●●